

LBRIS

We know

books

MIHAIL SOARE

*Același mort
fără prihană
arătat slugilor*

E I K O N

București, 2022

Dumnezeu sărutând un alt Dumnezeu

Nu știu cum s-ar tălmăci chestia aceea cu după chipul și asemănarea lui Dumnezeu
dar eu, ca unul nu prea dus la biserică, o iau ca atare
și mă uit de jur împrejur cu neîncredere
la șoferul de autobuz, la vânzătorul de înghețată, la măcelar
la ceasornicarul de la parterul blocului
la toți

Dumnezeu e în noi, așadar
degeaba ne uităm înspre cer, pare a ne zice Biblia
dar facem asta ca niște astronomi obsedați de străluciri din alte lumi
de parcă nu ar exista atâtea cioburi de oglindă
atâtea lumânări aprinse de necredincioși
atâtea mărgelile de sticlă colorată

și așa mă uitam și eu
până când am fost invadat, nitam-nisam, de zborurile văzute acolo
iar acestea s-au pus pe râs când au dat cu ochii de rădăcinile avute
degeaba le-am zis că or fi și ele bune la ceva
că sunt doar un pământean
și că altcumva mi-aș pierde rostul de țărână înlăcrimată
de oale, de ulcele

halal zboruri, le-am râs în nas
că doar de târșuri cu care să mătur ograda sunt bune penele voastre

LIBRARIO | We know books
e drept, aveam rădăcini pline de lumină
și din ele se înălța o sumedenie de inimi pe care se așezau
atunci când le prindea oboseala, ca într-un tablou al lui Klee,
zborurile

suntem o lume de dumnezei, fără îndoială
șoferul de autobuz, vânzătorul de înghețată, măcelarul, toți

eu și iubita mea
îmbrățișați până la os, până la ultimul arșic
un Dumnezeu sărutând un alt Dumnezeu
cu buzele noastre ce sunau ca talgerele ultimei fanfare rămasă în viață

și-n această lume
crescută din licărul pleoapei așteptând prinderea lichenilor
dulcile dureri răsfirau cenușa desăvârșirii
un psalm cu fericiri înjunghiate cărate de ambulanțe dintr-un alt secol
de fapt

ești un Dumnezeu fustangiu, mi-a spus într-o dimineată
la umbra căreia flămânzeau îngerii abia căzuți dintr-un somn al înghețului
sper că nu vrei să ajung să cotrobăi prin amintirile ei sleite după mine
dar ea știa că umblam numai după fusta ei ecosez
pe care și-o scotea când mergeam la picnic
folosind-o ca pe o față de masă
să mă ierte Dumnezeu, zicea

iar eu o iertam

Asta-i veșnicia voastră

Geaba mai tocmiți voi ciocli să vă care cu alaiuri
Înspre lumea-n care timpul a murit de când cu Noe
Cum zic cărțile-ncifrate în tăceri de mucegaiuri
Tot din alea franțuzite, de brânzeturi, iar napoie

Drumul nu mai vor să-l facă, le-or fi ostenit și caii
Mai mascați decât tâlharii, potcoviți pe întunerici
Și nici trenuri să v-aducă nu găsiți, veți fi cobaii
Despicați cu scule fine de bătrânul cadaveric

Cel din gurile bigote, tolănit pe testamente
Care-ar vrea să se găsească în măruntele trupșoare
Spre-a se diseca și dânsul, neștiind ce brânșamente
L-ar lega de viul vostru atârnat de-o răsuflare

S-ar tăia ca-ntr-un seppuku, nu cu spada, nici cu șişul
Ci cu-o aripă de flutur înrudit cu serafimii
Cei mai palizi dintre palizi, pretinzând tot el bacşişul
Socotind că e asemeni mie, vouă, calicimii

Și s-o coase-apoi pe burtă, după ce-o să scoată vina
De-a se crede tatăl nostru, s-o urca într-o trăsură
Și-o pleca, sătul de toate, să pozeze în vitrina
Unei prăvălii din cele care vând, după măsură

Copârșee, mai luxoase, ori mai ieftine, coroane
Iar de-acolo să ne-ndemne cu trompeții, altă șustă
Parastasele antume să le facem, lusitane
Muzichii să ne încânte și-o nurlie doar în fustă

Să se urce printre blide și să joace ca o iapă
Caviarul să-l împoaște pe icoanele obscene,
Pe căințe molfăite de la nu știu ce agapă,
Pe mirări de trei parale, tot atâtea mizanscene

Câte morți, acesta-i show-ul, neîntreruptă stagiune
Dar concediați dricarii, cheltuiala prisosește
Vă cărați singuri la groapă, zi de zi, la putrejune
Asta-i veșnicia voastră, prospețimea unui pește.

Despre lăuntru fericii

În afară de faptul că avea trup de rugăciune
lucru nebăgat în seamă de concetățenii mai atenți la vitrinele magazinelor
îngerul era un om ca toți oamenii
mergea la serviciu cu o bicicletă roșie cumpărată la mâna a doua
ar fi vrut una verde, dar și-a zis că e doar un amănunt
înainte de a pleca se oprea în fața oglinzii vechi rămasă de la tac-su
apoi își lua servieta, nici ea prea nouă
și pleca

fiind om ca toți oamenii avea și o iubită
o cunoscuse în timpul sezonului mângâierilor
care e la fel de năpăstuiitor, dacă nu și mai și, ca sezonul musonilor
și care nu ține mult, preț de o tăcere adunată într-o lacrimă

știa că va veni odată și-odată
pentru că înainte de a fi îngeri îngerii sunt șoapte
care sunt de fapt fluturi
și cineva trebuia să-i spună și ei cât dor și cât nesomn încape într-o iubire
doar că dincolo de veghea aceea minunat de crudă
erau numai niște amintiri care veneau șontânc-șontâc dinspre viitor
dar care aveau încălțările puse invers pentru a pune omenirea în încurcătură
crezând că mai e timp

îl ruga să umble în locul ei pentru că pământul nu o avea în memorie
cum îl avea pe el, un splendid filigran al suferinței

uneori uita să mai vină
și din acel surghiun o păzea de haita flămândă de mângâieri
tot ale lui
ea ieșea în prag și se uita în zare nădăjduind că va apărea întrupat din sunetul lunii
din mugurii de durere cu ifose de atingeri
din viața care nu e nici viață, nici moarte, și nici măcar melancolie
din muțenia fanfarelor
din ceața țărmului unde credea că îl vede așa cum nu-l știa
și unde el era chiar țărmul

odată, ca unul atât de umblat prin lume și pe deasupra ei
i-a spus că oamenii nu sunt decât amintirile unor naufragii, nimic altceva
de acolo mirosul de alge și sentimentul unei scânduri aruncate de furtună pe țărm
și-a zis ea
și catargele înfrunzite aiurea

plină de cearcăne asemenea unor imperii de catifea se culca târziu
totdeauna după ce deretica prin încăperile pustii ale inimii
acolo unde ecoul unei liniști care doare până la sânge se împrăștia
ca o noapte văduvită de lilieci
și de măreția cărnii care a uitat să mai fie

într-o zi a venit și i-a spus ce înțelesese el din viața asta
dar și din cealaltă
că oamenii nu prea cunosc lăuntrul fericirii
și cred că e plin de oase, ca un pește ieftin după care scuipi ani de-a rândul

Nu sunt al vostru

Nu sunt al vostru nici cât atâtica
Degeaba-mi ziceți seamăn, cu emfază
De histrioni fătați de grămătica
Cu ochi de sticlă, moartea, tot o loază

Se cheamă că e ea, nu sunt al vostru
M-au arvunit ca paj de soi supremii
Nelecuiți de papa Solovăstru,
Leproșii-aceia, împărați ai vremii,

Ori poate credeți cum c-aș fi al sorții,
Cu care m-aș iubi prin subterane
Spelunci în care se plătește-n orții
Trimși 'nainte cu poștalioane

Venite-n pripă, cu gropari în hamuri
Ce scapără crezând că pescărușii
Ce-i însoțesc, sunt sfinții cei din hramuri
Sărbătoriți atunci când gem supușii

Nu-mi măsurați cu pașii voștri umbra,
Veți osteni cătându-i nesfârșirea
De înger bețivan, scăpat din sumbra
Învățătură coaptă în psaltirea

Acelorași nemilostive veacuri
 Pretexte de răbojuri mincinoase
 Niscai rupturi de suflet, niște bracuri
 De vieți încununate-n parastase

Dar nici al meu nu sunt, parcă m-aș teme
 Să înnoptez cu mine, să-mpart visul
 Ca pe-o azimă, nici măcar blesteme
 N-aș împărți cu nimenea, abisul,

Abisul da, sirventă cu sirventă
 Că-n tolba mea din piele de poimăine
 Se-ascund atâtea altele, o rentă
 Primită-n cor de lătrături de câine

Chiar de-aș fi vrut de lupi să fie, asta
 Îmi e mâhnirea, altfel dinioara
 Ce-mi este piele, înveliș, și țeasta
 Ce-adună-n ele omul, sunt povara

Acelui gâde-al zării ce se-nmoaie
 Spre a mi se prelinge pe sub ușă
 Precum o toamnă dintr-o biată ploaie
 Cursă sleit din norii de cenușă.